

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobkyně: **K. A.**, nar.,
státní příslušnost Indická republika,

zastoupené Mgr. Umarem Switatem, advokátem,
sídlem Dědinova 2011/19, Praha 4,

proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**,
Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2023, č. j. OAM-182/ZA-ZA11-D02-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zastaveno řízení o žádosti o mezinárodní ochranu podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neboť žádost byla shledána nepřipustnou dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Státem příslušným k posouzení žádosti bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“, „nařízení Dublin III“ nebo „Nařízení“) byla určena Rakouská republika.

2. Žalobkyně uvedla, že žalovaný konstatoval, že v jejím případě nebylo naplněno žádné z kritérií, které by určilo příslušnost ČR, či konkrétního členského státu k posouzení její žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Rozhodnutí bylo zdůvodněno tím, že dne 26. 6. 2013 byly žalobkyni sejmuty otisky prstů a poslány do systému EURODAC a ze záznamu o výsledku porovnávání otisků prstů v tomto systému vyplynulo, že žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu dne 15. 12. 2022 v Rakouské republice, která je příslušná k posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu a je povinna ji přijmout zpět na své území v souladu s postupem dle čl. 18 Dublinského nařízení. Žalobkyně se s tímto závěrem neztotožňuje. V této souvislosti žalobkyně namítla, že v Rakouské republice o mezinárodní ochranu nepožádala a uvedla, že rozporuje výsledek kontroly otisků prstů v systému EURODAC. Žalobkyně Rakouskou republiku nezná a nemá k ní vazby. Má vazbu ke svému druhovi, který pobývá v České republice a je s ním též vedeno dublinské řízení ohledně předání do Rakouské republiky. Žalovaný procesně pochybil, když neprovedl žalobkyní navrhané dokazování, zejména si nevyžádal protokol o vložení otisků prstů do systému EURODAC, respektive neprověřil, zda takový protokol existuje. Žalovaný na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci dospěl k nesprávnému právnímu závěru. Žalovaný zkrátil žalobkyni na právu na spravedlivý proces a řádně se nezabýval meritem žádosti.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Má za to, že z jeho strany bylo řádně vysvětleno, proč je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušná Rakouská republika. V případě žalobkyně nebylo naplněno žádné z kritérií, které by určilo příslušnost ČR či konkrétního členského státu k posouzení její žádosti o udělení mezinárodní ochrany, byl aplikován čl. 3 odst. 2 Nařízení. V souladu s čl. 9 odst. 1 Dublinského nařízení byly žalobkyni sejmuty otisky prstů a poslány do systému EURODAC. Ze záznamu o výsledku porovnávání otisků prstů v systému EURODAC jednoznačně vyplynulo, že žalobkyně již podala žádost o mezinárodní ochranu, a to dne 15. 12. 2022 v Rakouské republice. Proto je Rakouská republika příslušná k posouzení její žádosti o udělení mezinárodní ochrany a je rovněž povinna přijmout ji zpět na své území v souladu s postupem dle čl. 18 Nařízení. S ohledem na uvedené skutečnosti požádal žalovaný dne 22. 3. 2023 Rakouskou republiku o přijetí žalobkyně zpět na své území a posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobkyně podala v ČR. Dne 6. 4. 2023 se stala Rakouská republika implicitně odpovědná k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně. Není v kompetenci žalovaného prověřovat úkony správních orgánů jiných států, k údajům v centrálních evidencích přistupuje žalovaný ve svých úvahách tak, že je považuje za správné. Pokud žalobkyně namítá, že její otisky v systému EURODAC nejsou její a že je nikdy neposkytla, je třeba se obrátit na příslušný správní orgán dané země, který tyto otisky do systému EURODAC zanesl a u tohoto žádat nápravu. K tomu bude mít žalobkyně po předání do Rakouska dostatek prostoru. Proto neobstojí ani následující žalobní námitka, že žalovaný zkrátil žalobkyni na právu na spravedlivý proces, když se meritorně její žádostí nezabýval.
4. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti.

5. Žalobkyně k žádosti sdělila, že nemá žádné politické přesvědčení, je svobodná a bezdětná, má však přítele. V říjnu 2022 vycestovala letecky do Dubaje na tříměsíční vízum, strávila tam dva měsíce. Poté odcestovala do Bělehradu, v Srbsku byla jen tři nebo čtyři dny v prosinci. Po celou dobu byla se svým přítelem. Poté jeli autem do ČR, na jejíž území vstoupili zřejmě 12. nebo 13. 1. 2023. Je zdravá. O mezinárodní ochranu žádá v ČR, neboť zde vystoupila z auta. V Indii má přítel žalobkyně problémy kvůli Khalistánu. Když odjel přítel do Dubaje, začala policie obtěžovat i žalobkyni, proto odjela za ním.
6. Při pohovoru žalobkyně k dotazu, z jakého důvodu tají, že byla v Rakousku, sdělila, že v Rakousku nebyla. Neví, jak se její otisky prstů dostaly do tamního systému, nikdy je tam nedala. Po vystoupení z auta šli pěšky asi 4 nebo 5 hodin, načež potkali dva Indý a ti jim sdělili, že jsou v Praze. Důvodem, proč se žalobkyně nemůže do Rakouska vrátit, je, že tam nikdy nebyla a nechce tam.
7. Dne 22. 3. 2023 byla žalovaným zaslána žádost do Rakouské republiky s informací o tom, že žalobkyně dne 27. 2. 2023 požádala v ČR o udělení mezinárodní ochrany, kdy dle informací v systému EUODAC požádala o udělení mezinárodní ochrany dne 15. 12. 2022 v Rakousku. Vzhledem k tomu byla konstatována příslušnost Rakouska k posouzení žádosti žalobkyně dle čl. 18 Nařízení a žalovaný požádal Rakouskou republiku o přijetí žalobkyně zpět na své území a posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou podala v ČR. Rakouská republika následně ve smyslu čl. 25 odst. 1 a 2 nařízení Dublin III implicitně přijala ke dni 6. 4. 2023 svou příslušnost k posouzení žádosti žalobkyně.
8. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
10. Podle čl. 3 odst. 2 věty první nařízení Dublin III *pokud nemůže být na základě výše uvedených kritérií určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.*
11. Podle čl. 22 odst. 3 nařízení Dublin III *komise prostřednictvím prováděcích aktů vytvoří a pravidelně přezkoumává dva seznamy, na nichž jsou podle kritérií uvedených v písmenu a) a b) tohoto odstavce uvedeny přímé a nepřímé důkazy. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 44 odst. 2 a) Přímé důkazy: i) Jedná se o formální důkazy, z nichž vyplývá příslušnost podle tohoto nařízení, pokud nejsou vyvráceny důkazy o opaku, ii) Členské státy poskytnou výboru uvedenému v článku 44 vzory jednotlivých typů správních dokumentů uvedených na seznamu formálních důkazů, b) Nepřímé důkazy: i) Jedná se o orientační ukazatele, které mohou být v jistých případech i přes svou vyvrátitelnost dostačující podle důkazní síly, která jim je přisuzována, ii) Jejich důkazní síla v souvislosti s příslušností k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu se posuzuje případ od případu.*
12. Příloha II konsolidovaného znění nařízení Komise (ES) č. 1560/2003 ze dne 2. 9. 2003, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 343/2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení státu příslušného k posuzování žádosti o azyly podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států, obsahuje seznam přímých a nepřímých důkazů pro stanovení členského státu příslušného k posouzení žádosti o

udělení mezinárodní ochrany. Shoda otisku prstů zjištěná ze systému EURODAC po porovnání otisků prstů žadatele s otisky prstů sejmутými podle čl. 9 nařízení o systému EURODAC je přímým důkazem pro prokázání, zda byla žádost posuzována nebo podána dříve.

13. Námitku žalobkyně, že v jejím případě nebylo možné určit jako příslušný stát k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany Rakouskou republiku z důvodu, že tam žalobkyně nikdy nebyla a s vycestováním tam proto nesouhlasí, soud důvodnou neshledal.
14. Žalobkyně ke své žádosti podané v ČR žalovanému sdělila, že v Rakouské republice nikdy nebyla a s předáním do tohoto státu nesouhlasí. Žalovaný však současně v rámci porovnání otisků prstů žalobkyně s otisky v systému EURODAC zjistil, že žalobkyně již podala žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 15. 12. 2022 v Rakousku, které z tohoto důvodu shledal jako stát příslušný k posouzení žádosti ve smyslu čl. 18 nařízení Dublin III.
15. Z toho důvodu dne 22. 3. 2023 zaslal žalovaný do Rakouské republiky informaci o tom, že žalobkyně dne 27. 2. 2023 požádala v ČR o udělení mezinárodní ochrany, kdy dle informací v systému EURODAC požádala o udělení mezinárodní ochrany dne 15. 12. 2022 v Rakousku. Vzhledem k tomu byla konstatována příslušnost Rakouska k posouzení žádosti žalobkyně dle čl. 18 Nařízení. Dne 6. 4. 2023 se stala Rakouská republika implicitně odpovědná k posouzení žádosti žalobkyně a její přijetí na své území.
16. Žalobkyně namítla procesní pochybení žalovaného, který dle ní neprovedl navrhované dokazování, kdy si zejména nevyžádal protokol o vložení otisků prstů do systému EURODAC, resp. neprověřil, zda takový protokol existuje, a poté na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci dospěl k nesprávnému právnímu závěru. Vzhledem k tomu, že správní spis neobsahoval žádný výpis ze systému EURODAC, kdy naopak dle protokolu ze dne 27. 2. 2023 týkajícího se přijímacího střediska v Zastávce byl výsledek daktyloskopie ze systému EURODAC negativní, vyžádal si soud od žalovaného doplnění, ve kterém konkrétně požadoval dodání zmíněného výpisu s příslušným vysvětlením. Žalovaným byl následně příslušný výpis předložen.
17. Při soudním jednání konaném dne 25. 10. 2023, na kterém svou účast právní zástupce žalobkyně omluvil, soud provedl jako důkaz žalovaným předložený výpis ze systému EURODAC společně s jeho doplňujícím sdělením, ve kterém žalovaný uvedl, že do systému EURODAC nejsou vkládány údaje k totožnosti osoby, proto byl přiložen i výpis z cizineckého informačního systému, ze kterého je zřejmé, že žalobkyni byly sejmuty otisky prstů, kdy po jejich následném vložení do systému EURODAC pod kategorií CZ1 byla nalezena shoda s rakouskou kartou. K samotnému výpisu ze systému EURODAC žalovaný vysvětlil, že zkratka „AT“ představuje mezinárodně uznávanou zkratku pro Rakousko v příslušném systému, „AT1“ znamená, že se jednalo se o kategorii 1, datum podání žádosti bylo uvedeno ve formátu rok, měsíc, den. Z výpisu je tak jednoznačně zřejmé, že žalobkyně požádala dne 15. 12. 2022 v Rakousku o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaným bylo také doplněno, že není schopen vysvětlit, z jakého důvodu se v protokolu ze zařízení Zastávka nachází informace o negativním výsledku, uvedl, že se zřejmě jedná o administrativní pochybení zpracovatele. Žalobkyně v žalobě navrhla dále provedení svého výsledku, soud návrhu nevyhověl, neboť jej neshledal potřebným, výsledk žalobkyně by nepřinesl žádné nové relevantní informace a nemohl by na zjištěních žalovaného nic změnit.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

18. Příloha II konsolidovaného znění nařízení Komise (ES) č. 1560/2003 ze dne 2. 9. 2003, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 343/2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení státu příslušného k posuzování žádosti o azylu podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států, obsahuje seznam přímých a nepřímých důkazů pro stanovení členského státu příslušného k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Shoda otisku prstů zjištěná ze systému Eurodac po porovnání otisků prstů žadatele s otisky prstů sejmutými podle čl. 9 nařízení o systému Eurodac je přímým důkazem pro prokázání, zda byla žádost posuzována nebo podána dříve.
19. Soud na základě výpisu ze systému EURODAC považuje za prokázané, že žalobkyně požádala v Rakousku o mezinárodní ochranu uvedeného dne 15. 12. 2022. Shoda otisku prstu žalobkyně je přímým důkazem o tom, že v Rakouské republice podala žádost o udělení mezinárodní ochrany. Z důvodu podání žádosti o mezinárodní ochranu v Rakousku je dána příslušnost Rakouska podle výše zmíněného článku nařízení Dublin III. Samotné tvrzení žalobkyně, že v Rakousku nikdy nebyla, důkaz pořízení žalovaným z evidence vyvrátit nemůže. Na daný fakt nemá vliv ani zmíněná skutečnost, že protokol ohledně předání ze zařízení v Zastávce informací v systému EURODAC negoval, zjevně se jednalo o tehdejší pochybení zpracovatele.
20. Vzhledem k tomu, že byla konstatována příslušnost Rakouské republiky k posouzení žádosti, zabýval se žalovaný dále možnými nedostatky tamního azylového systému, které však neshledal a ani žalobkyně ohledně jakýchkoli nedostatků rakouského systému v žalobě nic nenamítla. Jako důvod, proč nechtěla být do Rakouska předána, byla žalobkyní v rámci sdělení k žádosti označena pouze skutečnost, že tam údajně nikdy nebyla.
21. Žalobkyně dále k žádosti sdělila, že je svobodná a bezdětná, v ČR je však společně se svým druhem. V této souvislosti v žalobě namítla, že má vazbu ke svému druhovi, se kterým je též vedeno dublinské řízení ohledně předání do Rakouské republiky. K tomu soud uvádí, že samotná skutečnost, že má žalobkyně v České republice svého druha, nemá vliv na určení členského státu, který je příslušný k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Zhodnocení rodinných a soukromých vazeb žalobkyně bude předmětem posouzení její žádosti v Rakouské republice. Přestože samotná tato skutečnost není s ohledem na kritéria určení příslušného členského státu relevantní, lze dodat, že také v případě druha žalobkyně uznala Rakouská republika svou příslušnost. Rozsudkem zdejšího soudu ze dne 25. 8. 2023, č. j. 19 Az 18/2023 – 20 bylo rozhodnutí žalovaného v této věci potvrzeno, přičemž proti němu byla podána kasační stížnost. Vzhledem ke shodnému postupu u obou partnerů je zjevné, že k odloučení žalobkyně od jejího přítele nedojde. Žalobkyně nesdělila, že by měla být na druhovi nějakým způsobem závislá např. ze zdravotních důvodů apod., kdy též nesdělila, že by měl být obdobným způsobem závislý její druh na ní. Vycestování žalobkyně či druha by nebylo vzhledem k tvrzeným a zjištěným skutečnostem bez dalšího nikterak nepřiměřené ani tehdy, pokud by měl z ČR vycestovat toliko jeden z partnerů. V daném případě navíc bylo v případě obou partnerů rozhodnuto žalovaným shodně o předání do Rakouské republiky.
22. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
23. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 25. 10. 2023

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce